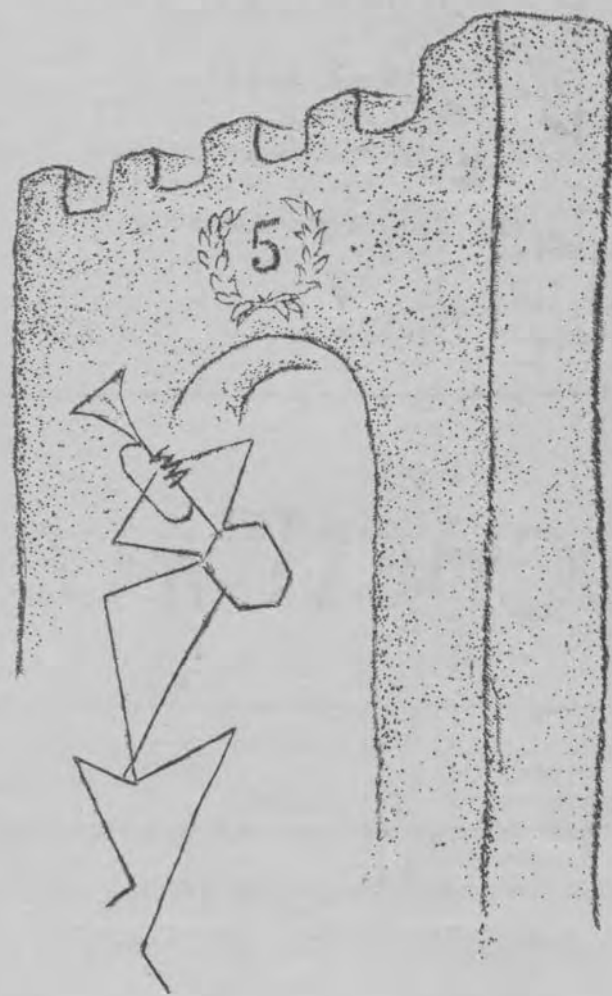

KAAS & BROOD

VOOR OLOFSPOORTERS

LUSTRUMNUMMER

Kaas & Brood

VOOR OLOF SPOORTERS

Redactie:

Erica Scheffers, R.L. du Bois, F.A. Bijlsma

Redactieadres:

Studenten-Sociëteit Olofspoort, Westeinde 23

No 22

LUSTRUMNUMMER

1956

TEN GELEIDE

Nu al weet ik vrijwel zeker dat ik mij later de vijfde verjaardag van de Olofspoort beter zal herinneren dan mijn eigen eerste lustrum. Immers nu reeds staat de toen verworven rode trapauto versleten in een hoekje der vergetelheid, en kan ik mij de taart met vijf kaarsjes, die er toch geweest moet zijn, ternauwernood meer voor de geest halen. Bijna zou ik mezelf dan ook, in vergelijking met de veeleisende jarige van vandaag, als een bescheiden en gauw tevreden jongetje gaan beschouwen, wanneer het onzinnige van die veronderstelling alleen al, me niet snel de ogen opende voor het feit dat de vijfjarige, wiens handje toentertijd met koets- en eetwerk gauw gevuld was, nu eenmaal niet te vergelijken valt met het jeugdige varkentje dat vandaag juist in een lustrumbadge gewassen moet worden, door datzelfde, nu wat ouder geworden handje. Niet dat ik die rode auto, - bijvoorbeeld een echte brandweer, om op 8 mei die klas Kattenburgertjes naar Artis te rijden -, of die taart met vijf kaarsjes, - die op het diner zijn weg wel zou vinden -, niet heel best zou kunnen gebruiken. Maar mijn vergelijking gaat vooral niet op omdat je eigen eerste lustrum je voornamelijk blijft om alles wat je er voor je zelf aan cadeautjes en andere pleziertjes van overhoudt, terwijl het leuke van dit lustrum voor mij nu juist blijkt te liggen in het organiseren van

zoveel mogelijk plezier voor zoveel mogelijk anderen.

"O, draaiing van het rad Moraal", zou een door deze woorden zeker bekend geworden dichter hebben kunnen schrijven, ware hij op tijd aanwezig geweest, om ook hier weer te kunnen constateren dat slechts datgene, wat je voor anderen doet, voldoening schenkt. Nu zullen we het met de overigens niet mindere woorden: "Het is zaliger te geven, dan te ontvangen" van den Evangelist moeten stellen. En ziet, in deze woorden vind ik plots een rechtvaardiging voor mijn in den aanvang geuite vermoeden omtrent de lengte van mijn memorie, waarmee dan voor de amateur-psychologen onder ons weer is aangetoond dat ik niet weinig trots ben op het programma dat U in vouwe dezes door mijn lustrumcommissie wordt aangeboden. Ja, wat dat programma betreft wilde ik U in het bijzonder nog op twee onderdelen daarvan attent maken. Dat is dan in de eerste plaats de tentoonstelling van al het creatieve werk van Olofspoorters op welk gebied dan ook, welke U gedurende ons lustrum op de Sociëteit kunt gaan bewonderen, althans gaan zien. Heus, daar is meer en beter werk te zien dan U denkt, en omdat U dat niet zomaar voetstoots van mij moet aannemen, is er alle reden om U zelf eens te gaan overtuigen. En ten tweede is er dan dit trotse lustrumnummer van "Kaas en Brood". Wat dat voor ons betekent, kunnen slechts diegenen bevroeden die weten dat ons blad in de moeilijkste perioden van de achter ons liggende vijf jaren vaak het laatst overblijvende element geweest is, dat ons nog verbond. Daarom wil ik dan ook in mijn heilwensje waarmee ik dit Ten Geleide wel moet besluiten graag Kaas en Brood betrekken en haar toewensen dat zij nog lang het dappere windvaantje mag blijven dat, wapperend van de top van de mast van ons Olofsschuitje, ons wijst uit welke hoek de wind waait, en hoe wij onze koers moeten uitzetten om ons doel te kunnen bezeilen. Moge tot slot, zij die over vijf jaar op onze plaats zullen staan van ons kunnen zeggen:

"Zij vierden een waardig en glorieus eerste lustrum. Zij bewezen daarmee ons bestaansrecht als nieuwe en jongste gezelligheidsvereniging in Amsterdam. Zij luiden daarmee een nieuwe bloeiperiode in van onze Studenten Sociëteit Olofspoort."

J. van den Bergh
h.t. Praeses Lustrumcommissie

GAAT IN DOOR DE OLOFS-POORT

Schijnt de eerste praeses eens gezegd te hebben. Tenminste, dat werd hem op een briefje gegeven, naast zijn bord opgediend bij zekere gelegenheid. Het is inmiddels alweer vijf jaar geleden, dat we hoopten dat vele studenten zouden binnenstromen door de poort van de St.Olofskapel, niet om daar kaas te kopen - want daarvoor dient eigenlijk die oude zeemanskerk - maar om een nieuwe sociëteit te beginnen.

In studentenkringen was n.l. veel gesproken over het probleem van het nihilisme. Veel gepraat maakte daaraan geen einde. We meenden dat het noodzakelijk was om een initiatief te nemen. Een sociëteit zou er moeten komen, die aantrekkelijk was ook voor die studenten, die om allerlei redenen geen lid wilden worden van de gevestigde corpora. Met instemming van die andere verenigingen en het ASVA-bestuur hebben we toen de kat de bel aangebonden, aangemoedigd door de omstandigheid dat de B-kernen ook zochten naar een centrum voor hun gezamenlijke activiteiten en ontmoetingen.

Door omstandigheden kon het Olofskapel-plan geen doorgang vinden en zodoende werd de vereniging opgericht in de IJSBREKER-prijsbreker aan de Weesperzijde.

Het doel was dus een echte studenten-sociëteit op te bouwen, waar echter geen traditionele mores zouden gelden - de groentijd b.v. werd pertinent afgewezen - en die tevens een ontmoetingscentrum zou kunnen zijn voor studenten, die zich hadden georganiseerd in verenigingen met een uitgesproken geestelijk, godsdienstig of politiek karakter.

Wat het eerste betreft, bouwden we enigszins voort op onze ervaringen in Utrecht bij de U.S.V. "Prometheus", waarvan ik lid was geweest; wat het tweede betreft, daaraan werd vooral zeer ijverig gewerkt door ons bestuurslid Joost van den Bergh.

Als speciaal programmapunt werd steeds vermeld de "maatschappelijke verantwoordelijkheid" van de student. Aanvankelijk was er een plan om actief mee te werken in het toen dusgenaamde asfalt-jeugdwerk, maar hiermee is het gegaan als met plannen vaker het geval is.

Het is niet het voornaamste, dat ideeën van oprichters - Ben

de Mare mag ik hier ook nog wel noemen - verwerkelijkt worden, maar dat de vereniging zinvol functioneert in het geheel van de civitas. Als dat het geval is, is het probleem van het nihilisme weer een stapje nader tot zijn oplossing gekomen. Dat zij zo.

Bertus Huisman
Ere-praeses

©

REPLETE POCULA

Een redacteur van Kaas en Brood heeft eens geschreven: "Men mag niet denken, dat wij tragisch zijn." Ik neem vandaag zijn woorden graag over. Juist omdat gij, wanneer ge Uw praeses met al zijn beslommeringen ziet ronddartelen over het toetsenbord, dat LUSTRUM heet, zo gemakkelijk een andere indruk zoudt kunnen krijgen van wat er in werkelijkheid in hem omgaat. Zeker, maar al te vaak lijkt het, dat de moeilijkheden hem dreigen te overweldigen. Dat is voor U heel eenvoudig te constateren, want de praeses is als een kapitein, die, als het goed is, voor zijn soldaten uitgaat en moet bepalen of ze rechtuit, naar links of rechts zullen marcheren. Zo'n kapitein is nogal kwetsbaar; toch neemt hij het risico als eerste te vallen, omdat hij weet dat alleen zo hij als leider geaccepteerd zal worden door zijn manschappen en een heel eind verder weg misschien ook nog door het vaderland.

Ook van een praeses van een studenten-sociëteit wordt leiding en optreden naar buiten verwacht. Alleen daarom al is hij kwetsbaar. Hij heeft de steun nodig van de vereniging, die hem tot haar voorzitter gekozen heeft, niet om die kwetsbaarheid op te heffen, maar om zijn taak zo goed mogelijk te kunnen vervullen. "Dat wij tragisch zijn, zullen wij met klem moeten bestrijden, te allen tijde", zo schrijft de redacteur van Kaas en Brood, en weer stem ik van ganser harte hiermee in.

Wij kunnen ons lustrum niet onopgemerkt voorbij laten gaan, hoewel nuchtere overwegingen van zuiver zakelijke aard misschien liever een in stilte herdenken zouden willen zien. Maar de gezagvoerder van het fregat Olofspoort beseft terdege, dat

het hooghouden van de fiere kleuren grijs-wit-grijs niet anders kan betekenen dan een volledig instemmen met de plannen van de lustrumcommissie. Hij en zijn officieren wensen éénstemmig en eensgezind, dat het lustrum in al haar onderdelen zal slagen.

Daarom, vult de glazen!!

Moge ik een heildronk uitbrengen op Uw en mijn Olofspoot!

S.J. Wiggers
h.t. praeses

o

VEEL VERGADEREN, WEINIG PRESTEREN EN BELANGRIJK ZIJN

Er zijn van die studenten, die vele malen vergaderen over de oprichting van een vergadering. Wat later vergaderen zij dan over de toelating van andere vertegenwoordigers als waarnemers, om vervolgens te besluiten tot het toelaten van die waarnemers als "volwaardige" leden.

Wanneer tenslotte het gezelschap is uitgegroeid tot een min of meer representatief college, komt echter de heersende groep niet meer zo goed aan haar trekken. Die stelt dan een informele vergadering in, waar zij haar zaken behartigt, en de oorspronkelijke vergadering blijft slechts nog voortbestaan om de outsiders aan een zoet lijntje te houden.

U moet echter niet denken, dat dit maar spel is, en dat uit deze veelbelovende jeugd later rechtvaardige bestuurders en krachtige leiders en magistraten groeien.

De Nederlandse diplomatieke dienst was en voor een groot deel is een levend voorbeeld van het voortwoekeren van het resultaat van dit soort persoonlijkheidsvorming.

Wij zouden het menselijk regeneratievermogen onderschatten, wanneer wij meenden, dat uit de traditionele gezelligheidsverenigingen alleen maar labberkakken en over het paard getilde

vaderzoontjes en zich beter dan MULO-wetende dochteren voortkwamen.

Toch achtten de oprichters van de Olofspoort de geschetste sfeer een voldoende gevaarlijk klimaat als achtergrond van de universitaire opleiding, zodat zij de Olofspoort oprichtten, om vernieuwing te bereiken.

De Olofspoort mist veel ten opzichte van oudere verenigingen; haar ontbreekt een welgevulde schotel linzen. Maar haar geest is van deze tijd, het is een eerlijke vereniging met een waarachtige mentaliteit.

Op Kaas en Broodvolk! Aan de Olofspoort zij de toekomst!

Joost van den Bergh

•

Legerplaats De Wittenberg

Beste vrienden,

Een lustrum is volgens de oorsprong van het woord een (Ro-meins) reinigingsfeest. Reinigde de antieke mens met ritueel de hem omgevende levenssfeer, wij "modernen" doen het zonder "projecties" en moeten dus als onze eigen priester onze lustratio doen met een gewetensonderzoek.

Voor mij is dat momenteel echter een moeilijke opgave, omdat de maatstaf voor dit gewetensonderzoek me ontbreekt. Deze is namelijk: de Olofspoort van nu, en die ken ik niet. Immers ten tijde van mijn exit van het Olofstoneel vond een ontwikkeling plaats die op het karakter van de vereniging daarna ongetwijfeld van een beslissende, doch mij in hoofdzaak onbekend gebleven invloed moet zijn geweest. Ik bedoel de vestiging van eigen sociëteit en B-kernenhuis.

Hebben wij destijds de aanleg van Olof goed doorschouwd en het toen nog zwakke knaapje de juiste bouwstoffen voor zijn ontwikkeling toegevoerd, zodat hij thans, twee jaar na zijn re-incarnatie op het Westeinde een bloeiend bestaan kan leiden?

Misschien voel jij echter meer voor de noodzakelijke tegenpool

.....

van deze vraag: is er in die tijd op waardige wijze voortgebouwd aan de idealen der "pioniers", die Olof in de schoot der studentenmaatschappij verwekten?

Herinner je je deze idealen nog?

1. Een sociëteit zonder exclusivistische neigingen ter leniging van nihilistennood.
2. Contact met de maatschappij.
3. B-kernensamenwerking (B-kernenhuis).

Met deze gegevens is echter ook voor jullie het gewetensonderzoek - met ditmaal als maatstaf de Olofspoort van toen - nog niet eenvoudig geworden, want over de geest waarin deze idealen moesten worden opgevat en de vorm waarin zij moesten worden gerealiseerd heerste veel meningsverschil. Vooral het tweede punt was een zwakke plek, want ten aanzien hiervan leed men niet alleen zozeer aan tegengesteldheid van ideeën als wel aan gebrek aan ideeën. Destijds was het echter hét stokpaardje van de discussies en daarom ga ik, om me weer helemaal thuis te voelen, daar nog even op door (nu helemaal serieus).

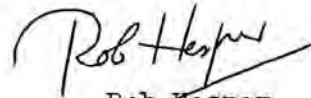
Mij persoonlijk heeft contact met de maatschappij in de zin van ook eens een kijkje gaan nemen bij de arbeiders altijd een beetje onzindelijk toegeschenen. Verder vond ik dat voorzover de problemen van de maatschappij algemeen en onacademisch genoeg waren om ze in het centrum der verenigingsbelangstelling te plaatsen, ze ook in eigen kring bestudeerd en, wat meer is, bewerkt konden worden.

Ik bedoel de problemen van mens-medemens: hoe de vereniging tot een levensvorm te scheppen waarin het individu student door de gemeenschap heen een stuk bewust mens-zijn zou kunnen ontwikkelen als noodzakelijke aanvulling op zijn geleerd-zijn, en dit nu eens niet als mooie frase om rustig op verder te kunnen slapen, maar in de zin van een concreet onderzoek waarbij het eigen ik in het geding komt, in werkgroepen e.d., naar de werking van verschillende vormen van leiderschap, groepsstructuur, ontgroenen, verdeling van functies enz. enz. op de mensen in de vereniging.

In deze zin te werken en zich met de opgedane ervaringen als het ware als katalysator in dienst te stellen van de B-kernensamenwerking - dat leek mij een sociaal-practisch en boeiend

ideaal.

Overigens mijn welgemeende gelukwensen aan de vereniging en haar bestuur en hartelijke groeten van

Rob Hesper
e.t. Praeses

OLOFSPORT PROFICIAT! MAAR

Het is bijzonder verheugend, dat een vereniging als deze, die toch als experiment is opgezet, en zoveel moeilijkheden van technische en theoretische aard heeft moeten doormaken, met vallen en opstaan zijn eerste lustrum volgeleefd heeft. Maar toch we zijn licht geneigd zo blij te zijn, dat we eindelijk wat vaster in onze schoenen zijn komen te staan, dat we geen andere schoenen durven aan te trekken. In het tot zekerheid overgedragen streven voelt men zich behaaglijk en men laat het werk vooral graag door anderen doen. Waar is het idealisme van de beginperiode?

De Olofsgeschiedenis ziet men vrij aardig weerspiegeld in de ontwikkeling van de kennismakingstijd. Het systeem: "Hier zijn de woorden van een spreker, jongens, kijk maar eens wat je er mee doet", moet als overwonnen worden beschouwd, want in zijn hart gaat toch iedereen liever voetballen, dat heeft de praktijk uitgewezen. Ook de methode: "Feut, ga op je krent zitten", beschouwen wij als verouderd.

"Help mij om het zelf te doen", was Maria Montessori's leidraad bij het ontwerpen van haar onderwijssysteem. De kennismakingscommissarissen behoeven niet gedegradeerd (of gepromoveerd??) te worden tot Montessorileiders, maar naar onze mening is dit de juiste richting. Kennismakers komen tot ons als MENSEN, die zich aan een nieuw milieu moeten aanpassen en als dat niet voorzichtig gebeurt, zou er wel eens een bedenkelijk grote hoeveelheid anti-stof tegen deze infectie van persoonlijk denken ge-

.....

vormd kunnen worden, tot schade en schande van ons allen. We hebben immers niet voor niets een onrustbarend groot aantal papieren leden, en dat heus niet alleen uit laksheid van hun kant

Dat men ter gelegenheid van dit lustrum feest gaat vieren, biedt de mogelijkheid de stroef en stram geworden ledematen te smeren met de olie van een nieuw enthousiasme. Dat men angstvallig zorg moet dragen ze niet meer vast te laten roesten, staat belichaamd in deze leuze voor de toekomst:

"MINDER OUDBAKKEN BROOD, MEER KAAS!"

Proficiat!

Redactie Kaas en Brood

SPIEGEL DER NATTE PROLETEN

Als het maar rijmt en roddelt is het een dichter
als het maar boeken leent
en nooit terugbrengt
Als het maar regels rijt en opzegt is het een dichter
als het maar jenever drinkt
en niet betaalt
als het maar scheldt op de eerbare weerloze huisvrouw
en er zelf geen kan houden
als het de vermoeide betrouwbare ambtenaar maar haat
en zelf van subsidie en staatsprijzen leeft
als het maar schreeuwt dat deze een klungel en die een genie is
en zelf omzichtig aan zijn onsterfelijkheid knutselt
is het een dichter
als het maar rijmt, rijt of ratst.

Bkkr

BLOEMRIJK ACHTERLAND

De balans kan worden opgemaakt. Links en rechts. Debet en Credit. Op ons debet staan alle verloren illusies. Wie kwam niet met principes op de wereld? En met een détachement illusies? En wie verloor ze niet in dat ene jaar, zijn eerste? Op ons debet staan nog de niet geapprecieerde grapjes. En de niet toegestane ravage. De crediteuren staan al grijnslachend in de Doelenzaal. Wie heeft hen niet horen zeggen: "Vandaag is het onze beurt!"? Maar dan is er nog ons Credit. De Universitaire vrijheid leert ons dat iedereen zijn eigen verantwoordelijkheid heeft. Wij hebben ons dit steeds voorgehouden. Hoewel onze onsterfelijke ziel naar jenever stinkt, - dat Wort is niet von mir -, is ons verstand groot genoeg om de enorme afstand tussen uiterlijk en innerlijk te vatten. Wij zijn ons bewust geweest dat het grootste zwijn in een achterland van doodgezwegen rolprenten veel andere dingen bewaart. Is het bewust dat hij ze niet laat zien? Alleen God weet dat. Maar op ons credit staat het, met rode letters en cijfers. Laat de crediteur zijn mouwen maar weer laten zakken. Het heeft geen zin tegen ons achterland te vechten. Want zelfs al delven wij het onderspit, een enkel zaadje is al weer genoeg om een ganse wereld te bevolken. En wat is belangrijker, wij of de wereld?

dB.

©

Vierkante wielen

De wereld is rond
 met drie mensen met vierkante panelen
 Het geld is rond
 en rolt door vierkante kastelen
 Het glas is rond
 en maakt van vierkante, ronde tafelen
 Kaas en Brood is vierkant
 met mensen met vierkante panelen.

UNO

SIMFONIE IN FORCE MAJEURE

Ik kijk naar de dirigent: een man met een enorme haardos. Vier figuren, rondom hem gezeten, spelen samen één eerste viool. Verder is het orkest uiteengevallen in groepjes samenhokkende mensen. De dirigent keert zich naar de zaal: "et maintenant nous célébrons la deuxième centenaire de Mozart." Hij is gekleed in een gewoon blauw pakje, de overige orkestleden in schillerhemden en ribfluweel. De vlinderdasjes zien eruit alsof ze iedere dag gedragen worden. De Praagse simfonie wordt uit de instrumenten geranseld. Vlak na het presto loopt de dirigent weg. Maar hij komt terug met aan zijn arm Kneusje, het meisje, dat zo vaak mijn hortensia water gegeven heeft. Ze begint te zingen: "Misera, dove Son". Ik giet ijlings de inhoud van een reclameflesje van Bols in mijn keel. Hoe gevoelig is dit alles!

Een pistoolschot, dat pauze betekent. De dirigent begint de eerste viool als een fricandel op te eten. Kneusje laat dankbaar, bij wijze van dessert, de strijkstok naar haar inwendige verhuizen. "Dirigent Wechsel!" roept de leider, zijn mond met een fries vlaggetje afwissend. Hij verlaat zacht zingend het podium.

De nieuwe dirigent!! maar dat ben ik zelf!! Ik zie me een zoute haring uit mijn binnenzak halen, die opeten en een andere als dirigeerstok gebruiken. Daar gaat-ie: gustave mahler (1860-1911): vierde simfonie in G. In de partituur staat adagio p.p. Daar allen p.p. begrijpen als per persoon en ze dit dus zien als een vrijbrief voor eigen rekening als het ware, lijkt dit adagio wel te zijn voortgebracht door louter pantzervuisten.

Als ik om me heen kijk zijn de vasten bijna afgelopen. "Droste en Klene", denk ik verheugd, maar ook Pernod en Lucas Bols.

Han Flamman

GANS PARTICULIER

Zuiver privé heb ik dit nog te zeggen:
hebben wij niet alles geleerd
van willy bier, van aad de vijftigers en reinders
van jon het middernacht en krachtig koken
eddie leerde ons wat groenen is
en gijs verzorgt het leidseplein nog altijd trouw -
dit zullen wij in lengte van dagen
- hoogste tijd hoort U -
meedragen als mensen die op tafels staan: sst
niet vloeken waarheid laat zich niet verwoorden
dank u

lm

•

MINIATUUR

wij zijn in het klein getrouwd
een zogenaamd huwelijk met een musseveertje
zogenaamd sneeuw sneeuw eeuwig streelraderen voorts

VOOR M.

eindeloos tonend beweegt zich
de spin over haar tranen trillend web
millioenen snaren gevoelig

ZONDAGMORGEN

de uitgelaten torens
springen blaffend op tegen hun hemel
likkende gods aangezicht zijn naam verheerlijkend

J.H. Daams

P R O G R A M M A V A N F E E S T E L I J K H E D E N

gegeven ter gelegenheid van
HET EERSTE LUSTRUM
van de
Studenten Sociëteit Olofspoort

•

Maandag 7 Mei:

- 14.00 - 15.30 Lustrumrede in de Aula van de Universiteit door Piet Bakker over Israël.
15.30 - 17.30 Receptie voor genodigden in de Senaatskamer van de Universiteit.
20.30 - 23.30 Muziek- en toneeluitvoering in de kleine toneelzaal van Bellevue.
24.00 - 4.00 Bal, terzelfder plaatse.

Dinsdag 8 Mei

- 11.00 - 12.00 Interdisputale voetbalmatch in het Beatrixpark.
13.00 - 16.00 Bezoek aan Artis met kinderen van de Parelenschool op Wittenburg.
17.30 - 19.15 Reünistenborrel op de Sociëteit.
19.30 - 22.00 Lustrumdiner, tijdens hetwelk een feestrede zal worden uitgesproken door onze ere-voorzitter ds. L.J. Huisman in Hotel Atlantic, Westeinde 26.

Woensdag 9 Mei:

- 14.00 - 17.00 Fietsen-ralley door Amsterdam.
18.00 - 19.00 Lunch-dinatoire in het Paviljoen van de Bosbaan in het Amsterdamse Bos.
20.00 - 21.00 Cabaret ter zelfder plaatse.
21.00 - ad libitum Tuin- en Waterfeest in en om de Bosbaan.

- 7 t/m 12 Mei: Tentoonstelling van eigen werk in de Sociëteit, Westeinde 23.

P R O G R A M M A

van de op maandag 7 mei te geven
KAMERMUZIEK UITVOERING
door leden van de Stud. Soc. Olofspoort

1. Preludium en fuga, no. 22 in bes kl.t. J.S. Bach
(Wohltemperierte Klavier I) (1685-1750)
Dick van Engelenburg, piano
2. Sonate (1936) P. Hindemith
a. heiter bewegt (geb. 1895)
b. sehr langsam
c. sehr lebhaft (marsch)
Gerard Meyer - fluit
Rob du Bois - piano
3. Sonate in A gr.t., K.V. 331 W.A. Mozart
a. andante grazioso (1756-1791)
b. memmetto
c. allegretto (alla turca)
Hans Dercksen - piano
4. Suite pour clavecin Fr. Couperin le Grand
Piet Schroevers - clavecimbel (1668-1733)
5. Sonate in g kl.t. J.S. Bach
a. allegro (1685-1750)
b. adagio
c. allegro
Gerard Meyer - fluit
Piet Schroevers - clavecimbel
- 6.® Sonate (1955) R. du Bois
a. allegro (geb. 1934)
b. adagio
c. moderato
Hans Dercksen - piano
7. Trio in G. gr.t. J. Haydn
a. andante (1732-1809)
b. poco adagio - cantabile
c. rondo a l'ongarese
Anne Ruth Wertheim - piano
Marijke Wertheim - viool
Hugo Wertheim - cello

®® wereldpremière

(pauze)

H E T E E U W I G E A F S C H E I D

één-acter van Tennessee Williams

Ten tonele gebracht op maandag 7 mei
door leden van de Stud. Soc. Olofspoort

Regie: John Olof

©

DRAMATIS PERSONAE

Joe	-	Wim Spoelstra
Silva, zijn vriend	-	Eddy de Moor
Myra, zijn zuster	-	Anne Ruth Wertheim
Joe's moeder	-	Ria Fluitsma
Bill, vriend van Myra	-	Frans Ahlheid
Verhuizers	-	Piet van den Akker
		Hugo Wertheim
		Kees den Breejen
		Berry Westra

©

P R O G R A M M A

van de op maandag 7 mei te geven
KAMERMUZIEK UITVOERING
door leden van de Stud. Soc. Olofspoort

1. Preludium en fuga, no. 22 in bes kl.t. J.S. Bach
(Wohltemperierte Klavier I) (1685-1750)
Dick van Engelenburg, piano
2. Sonate (1936) P. Hindemith
a. heiter bewegt (geb. 1895)
b. sehr langsam
c. sehr lebhaft (marsch)
Gerard Meyer - fluit
Rob du Bois - piano
3. Sonate in A gr.t., K.V. 331 W.A. Mozart
a. andante grazioso (1756-1791)
b. menuetto
c. allegretto (alla turca)
Hans Dercksen - piano
4. Suite pour clavecin Fr. Couperin le Grand
Piet Schroevers - clavecimbel (1668-1733)
5. Sonate in g kl.t. J.S. Bach
a. allegro (1685-1750)
b. adagio
c. allegro
Gerard Meyer - fluit
Piet Schroevers - clavecimbel
- 6.® Sonate (1955) R. du Bois
a. allegro (geb. 1934)
b. adagio
c. moderato
Hans Dercksen - piano
7. Trio in G. gr.t. J. Haydn
a. andante (1732-1809)
b. poco adagio - cantabile
c. rondo a l'ongarese
Anne Ruth Wertheim - piano
Marijke Wertheim - viool
Hugo Wertheim - cello

®® wereldpremière

(pauze)

OVERWINTERING OP NOVA-ZEMBLA

Het was koud in de keuken, levenloos koud. Het blauwachtige dode licht kwam schraal naar binnen vallen als bij een barak in een siberische vallei. Er stonden een tafel, een paar oude houten stoelen, een kast en een fornuis, maar alles was kaal en moegeleefd en accentueerde slechts de sfeer van het licht. Verder waren er die muren, die grote lege kalkmuren als een symbool van de dood. Het leek inderdaad wel of zelfs de lucht doodgevroren was, zo was ieder leven geweken uit deze ruimte. Alleen de kleine gasvlam van het toestel, dat op het fornuis stond, scheen het leven nog schuchter aan te durven, in dit rijk van het niets.

En voor het fornuis zat, op een wankel houten stoel, een man, die langzaam de verstijfde vingers boven de gasvlam heen en weer bewoog. Zijn oude, versleten jas hing dun om hem heen en met zijn korte laarzen zag hij eruit als een russische steppebewoner. De haren vielen lang in zijn nek en zijn magere, blauw-bleke gezicht vertoonde zware sporen van een baard, zodat hij er veel ouder uitzag dan hij was. Hij rookte heel langzaam en traag de laatste tabak op in zijn pijp. Met strakke ogen staarde hij in de blauwe rook, die opsteeg en daarna hangen bleef en uitvlekte als een zware nevel. IJspiegels hingen langs de raamkozijnen en de ruiten waren bevroren. Onder de kraan was een bergje lek-ijs gegroeid. Eeuwige dood heerste en ieder leven was gedoemd daarin op te gaan.

De pijp was al geruime tijd leeg en gleed nu traag langs de baard in een plooi van de jas van de man uit zijn even geopen-de mond. Zijn flaue ademhaling maakte witte wolken in de ruimte. De gasvlam begon kleiner te worden Op een wonderlijke wijze was de man één met deze ruimte. Zijn mond werd grauw en dun, en de witte adem kroop omhoog en vormde met de blauwe rook een ijl luchtkasteel, ijzingwekkend in zijn grootte en door-zichtigheid, hoge torens en muren, die als flarden om elkaar heen gedwaald een doods ijspaleis vormden. De blik van de man verstarde langzaam en ging over in de vorst. De gasvlam brandde lager. IJs kraakte. Langzaam steeg het kasteel op en dreef weg naar een betere wereld. De gasvlam was uit en de man bewoog zijn handen niet meer. De heerschappij van de dood was volkomen.

Srs.

DEDAN KIMATHI

Toen het nijlpaard voor het eerst wandelde
zonder brooddronken Grieken
die hemel en aarde, spel en oorlog
man en vrouw maar zo'n beetje door elkaar haalden
eeuwig snoevend op de daden van Zo- en zo-eus
die nog een neef moest zijn van Tante Kletsika

Toen het nijlpaard voor het eerst wandelde
zonder bekvechtende Joden
die elkaar om een brood of een druif
voor de kantonrechter sleepten
hun god voor een stuiver verkwanselden
en dan beklaagden te zijn afgezet

Toen het nijlpaard voor het eerst wandelde
zonder stokstijve Romeinen
die uit eerbied voor hun eigen kale hoofden
stram alle barbaarse wouden binnensjouwden
en als een superieur ze niet meer groette
zich de polsen opensneden in een lauwwarm bad

Toen het nijlpaard voor het eerst wandelde
zonder verenigde Atlanten
die naar de kerk gingen om over voetbal te horen
zich excuseerden voor een zuippartij
- omdat sommige landen nog zóveel alcohol tekortkwamen -
en geen ander geweten kenden dan het kwade

Toen het nijlpaard voor het eerst wandelde
werd Ta-Oert door de mensen gekend
toen het nijlpaard mensen mocht eten
als het daar zin in had
woonden de mensen mooi hiërarchisch
in onbereikbaar verre lemen steden

Köller

DE LAATSTE DER MOHIKANEN

Toen de laatste Mohikaan vermoord was, stond Manitou op en sloeg zijn voorschoot af. Zijn tijd was uitgediend, een ander zette zich in zijn stoel. Manitou liep de eeuwige jachtvelden in en begaf zich naar zijn zojuist gereedgekomen landhuisje om er zijn laatste levensjaren met een gepaste toewijding aan de paardensport en de rodeo door te brengen. Zijn volk had hem niet meer nodig, zodat hij zich kon terugtrekken. Hij stelde er zich veel van voor. Hij was al sinds jaar en dag weduwnaar. Natuurlijk was het dom geweest met een mensenmeisje te trouwen, maar ze was zo mooi en ge weet toch: Wen die Götter lieben Maar toen ze sneller en sneller oud werd was ze onder zijn oppermachtig toezicht gestorven. En hij had er niets aan kunnen doen.

Manitou liep met gebogen hoofd. Ook hij werd oud en hij merkte het. De weg was moeilijk en langer dan hij had gedacht. Hij ging aan de kant van de weg zitten. Zo, zo, hêhê! Langzaam keek hij om zich heen. Het was donker aan het worden. Voor het eerst van zijn leven kreeg Manitou slaap. "De weg was lang", dacht hij, "dat klopt want alles is donker." Logisch was dit niet meer, maar hij kon zich niet goed meer oriënteren. Eindelijk viel hij in slaap.

Toen de volgende dag erige jachtopziensers, op weg naar de eeuwige velden, langs kwamen, vonden ze een ontzielde Manitou in de berm liggen. Hij straalde nog zwak wat licht uit. Ze hebben hem begraven in zijn eigen kapelletje. Niemand weet waar.

P. Anjalou

©

ERFZONDE

Een keuterboer in Stellingwerf
 Verbouwt papavers op zijn erf
 Om 's nachts in slaap te kunnen komen
 En nimmer van zijn vrouw te dromen.

B.T.

Stil vergeten zijn
de handen door de ochtend tasten
het brood in de handen
het glas in de handen
de pen op het papier.

Mijn vrienden zijn van luciferhout
hun fosforkoppen hebben maar een vonkje nodig
om te vergeten dat ze zijn
kijk hun romp brandt al: een parafinefakkel.

Wij zuigen op ons leven toverbal
vandaag en gisteren mooi rood zal
het morgen grijs groen of bruin
of niet meer zijn.

Ibrahim Fabel

SLUM EN SLEM

of Het werk voor de vrede

(Het toneel verbeeldt de superklasse-wachtkamer van een vliegveld ergens in Kleregat; voor de ramen ziet men 200 soldaten, bewapend met lansen en automatische pistolen. Op een rustbank ligt President Klum Wum Slum van Yogiyoga, die zijn blonde secretaresse kietelt terwijl deze een dictaat opneemt. Premier Slempiman van Kleregat komt binnen.)

S. Dag Slum! Hoe gaat-ie, lekker?

K. Ha, Slem! Nou, je ziet het, hè? Ik heb er thuis nog drie zo, mieters man, die kunnen er wat van!

S. (Schertsend) Oude vuilbaard!

K. Je moet ze maar proeven. (Tot secretaresse) Nou zus, tot zometeen. (Tot Slempiman) Maar vertel eens, waarvoor laat je me eigenlijk hiernaartoe hobbelen? Ik was net zo'n beetje

goed en wel weer thuis, ik was op bezoek geweest bij al de mensen, je weet wel, kolonel Strasser en Alie ben Olie en Tiet Ho Beng en maarschalk Brudkonyn en Faisal Oekase en de Kloth van Bugrundek.

S. Heb je nog wat met ze afgesproken?

K. Nou ja, ach, de gebruikelijke dingen. Wat rijst van de één, een zoodje vliegtuigen van de ander, een paar millioen dollar van Ali en een millioen pond van de Kloth. Dan zou ik verder mijn mond houden over die acht millioen Yogiyoga's in Montoi-Kreperië, weet je wel, en ik zou de landingsrechten van de Panamezen intrekken, zo stukje bij beetje, en dan over een half jaar of zo komen er wat relletjes, en dan moest ik de Tum-Tum aanwijzen om een nieuwe regering te vormen.

S. Maar er zitten toch bijna geen Tum-Tum bij jou in Yogiyoga?

K. Nou nee, maar ze zouden er tegen die tijd dan een stelletje uit het Noorden sturen. Dus dat zit wel goed.

S. Ja, dat lijkt wel aardig. O ja, voordat ik eigenlijk van wal steek, eerst nog even één ding: jij bouwt toch die grote tempel in Klunsabad, voor de Apepoot-herdenking?

K. Ja, nee, in zoverre, kijk, ik bôúw hem niet, dat zou Pei-Tsche-Tschum doen, die stuurt honderdduizend vrijwilligers om hem te bouwen. Kijk, als ik zoiets zou doen dan kreeg ik de grootste rottigheid, want dat nemen ze in Yogiyoga niet zo gemakkelijk. Nee, ik betaal het vergulden van de daken, en de ivoeren boterbloemen, en al dat decoratiewerk meer.

S. Dat zal ook nog een lieve duit kosten!

K. Reken dat maar! Ik heb alvast tachtig procent van de rijst- en soya-oogst in beslag laten nemen, en die hele rommel heb ik voorverkocht op de Panamese beurzen, dus mijn risico is er feitelijk uit. Onder ons gezegd en gezwezen: ik houd er nog wel wat aan over, geef ik een bontjasje hier, een dia-deempje daar, weet je wel. En ik wou een eigen bierbrouwerij oprichten, daar verdien je op den duur natuurlijk ook weer aan, of als het niet goed gaat dan verkoop ik hem aan Klaaseken's voor het monopolie.

S. Ja ja. Maar nu ter zake. Ze hadden me gevraagd om een verklaring af te leggen over de stikstofbom. En nou verdomd, eerlijk Slum, ik weet niet precies wat ik er mee aan moet. Ik heb al zo Sjiwah-vergeten veel verklaringen en protesten over dit soort dingen uitgesproken, iedereen zegt natuur-

- lijk: o, daar heb je hem ook weer!
- K. Wacht eens eventjes, wie heeft jou dat precies gevraagd?
- S. Ja, daar vraag je me wat. Eens even kijken, ik kreeg een briefje van Tiet Ho Beng, want ik had eigenlijk via hem aan Pei-Tsche-Tschum gevraagd of hij iets wou zeggen over die Denen die maar niet willen opdonderen.
- K. O ja, die Denen, heb je die er nou nog niet uitgegoid? Je zou ze toch met satyagraha op hun lazer gekomen zijn?
- S. Ja, maar ze deden het terug, en trouwens, de Panamezen werden ook nogal kwaad, en als ik van hun geen tarwe en boter meer krijg dan heb ik over drie maanden revolutie, want die mensen van mij die vreten wat.
- K. Wat een smerige egoïsten zijn dat toch, hè, die Panamezen! Waar ze zelf mee in hun maag zitten dat kun je voor niks krijgen, maar bijvoorbeeld tanks en al dat soort spul, ho maar, ze laten je betalen tot je blauw ziet!
- S. Nou, jij mag nog niet mopperen, je weet toch wateen gedonder of kolonel Strasser ermee heeft gehad. En trouwens, wat krijg ik zelf? Als die vuile Hokkislami's het op een gegeven ogenblik in hun hoofd krijgen om Bumipal te bezetten, dan sta ik voor Piet Snot, want ik heb practisch niks!
- K. Ik dacht trouwens dat je opstand had in Bumipal.
- S. Nee, nou niet meer. Wat jij bedoelt dat is in Duraki, en in Plonsho, en in de Meiden, en in Kalkhalen.
- K. En wat doe je daar dan aan?
- S. Nou gewoon, schieten. In Duraki schieten we er soms zo tegen de 6000 per dag kapot, en alle leiders natuurlijk meteen. O zeg, Slum, heb ik je dat al verteld, van toen maar-schalk Brudkonyn in Neo-Tramban kwam?
- K. Nee, wat was dat dan?
- S. Nou, er liep een stel kerels met spandoeken zo van Welkom Brudkonyn enzo, allemaal van de Tum-Tum natuurlijk, en toen heb ik de olifanten op ze losgelaten, nou man ik heb nog nooit zo gelachen. Tot moes werden ze getrapt, hardstikke tot moes! Honderden van die kerels in de puree, want ze konden nergens heen natuurlijk, aan de andere kant stonden de soldaten, en je weet hoe olifanten zijn, die lopen gewoon door hè. Toen die Tum-Tum op was hebben ze ook nog heel wat soldaten platgetrapt. En Brudkonyn ook lachen, joh, en Schroef-pik die bij hem was, natuurlijk weer zo lazarus als een aap,

- ze hadden helemaal niet in de gaten dat het allemaal Tum-Tum was, dat was nog het mooiste.
- K. Gautama wat mooi, zoiets kan bij ons nou nooit eens, hè, we hebben ze wel voor gek gezet met bloemenslingers en dan moesten ze op een toeter blazen, en rijst in hun ogen gegooid enzo, trouwens toch ook wel leuk.
- S. Ja, het is me een stelletje piassen. Maar ik geloof toch dat ze me nou op de een of andere manier een loer willen draaien, want je begrijpt wel, dat briefje van Tiet Ho Beng komt natuurlijk via Pei-Tsche-Tschum rechtstreeks uit Bownou. Maar wat er precies achter zit, dat weet ik niet. En nou had ik gedacht, als we nou eens met zijn allen als groep van neutralistische staatslieden die verklaring uitgaven? Dan kan ik nooit lek varen, zie je.
- K. Ja, maar kun je dat nou niet alleen af? Jij hebt zo'n gezag in de hele wereld, met je drie of vierhonderd miljoen inwoners die elkaar dan wel ondertussen de ogen uitkrabben maar daar let toch niemand op. En van mij en die andere kerels zoals Tiet Ho Beng enzovoort zeggen ze toch altijd: nou die is gekocht door deze of gene, maar dat zullen ze van jou nooit zeggen. Nee, ik zou het maar rustig doen als ik jou was. Het kost je toch niks?
- S. Ja Gautama, als jij niet meedoet dan heeft het verder ook geen zin om de anderen te vragen. Maar ik vind het toch niet erg loyaal, zie je. Ik zal jou eens wat vertellen, Slum: jij bent, geloof ik, allang tevreden als je maar met geld kunt smijten en vreten en allerlei vunzigheid uithalen met drie of vier blonde secretaresses tegelijk, trouwens wat zou je ervan zeggen als ik daar eens een mooi artikeltje van maakte, met wat foto'tjes erbij, voor de Panamese persbureaux? Dan zou je er niet zo erg neutralistisch opstaan, hè, Slumpie?
- K. Foto's heb je niet, en elke gek kan wel lasterpraatjes over mij rondstrooien.
- S. O ja, Slumpie, ik heb wel foto's. Er zijn daarnet al foto's gemaakt van jou en je secretaresse, voordat ik binnenkwam. Dat had je niet gedacht hè?
- K. Je had journalist moeten worden, jij. Nou, kom dan maar op met je verhaal. Wacht. (Tot secretaresse) kom maar weer hier zus, er is werk aan de winkel. Zo, hoe beginnen we? Gewoon

zoiets van "Met ernstige bezorgdheid"? Nee, nog een beetje dichterbij, zus; anders kan ik niet nadenken.

Guus Pulle

DE MAN DIE DE MAAN NIET KON ZIEN

een stokoude handelaar in maanzaad
die zelf niet meer in de maan geloofde
maar uit filantropie zijn winkel dreef
werd op een nacht in de lente gewekt
door het licht van een volle maan voor zijn venster

maar omdat hij jarenlang de maan had beschouwd
als een verzinsel van maanzieke dichters
kon de man de maan niet zien
en dacht bij zichzelf verbaasd van het licht:
zeker weer iets van het geofysisch jaar

hij kroop weer in bed terwijl buiten
de lente wriemelde in straten en parken
en alle torens met hun wijzerplaten
de kwartieren van de maan aanwezen

A. Nuis

Hato Yama

Dor en verlaten ligt de heide
bij Oud-Reemst in het nog talmend voorjaar
vermoeid zit op de verkiezing te wachten
de regering

Fou Yong Hay

DE VAL VAN DE KRIJN BREURSSTRAAT

WIJ SCHRIJVEN HET JAAR 2005. Dankzij de steeds toenemende besluiteloosheid van Amerika en Rusland is er nog steeds geen atoombom op Amsterdam gevallen. Er zijn echter ernstiger gevaren die de hoofdstad bedreigen.

Omstreeks het midden der vorige eeuw werd bij de firma Philips te Eindhoven een principe uitgevonden waardoor men de levensduur van gloeilampen tot enkele uren wist te beperken. Dit principe werd weldra in alle takken van industrie toegepast, onder andere ook in de woningbouw.

Bekwame ingenieurs waren in staat door juiste keuze van bouwmaterialen en uiterst nauwkeurige constructie de levensduur van een blok huizen tot op de seconde van tevoren vast te stellen. De dienst van Publieke Werken oordeelde vijftig jaar als meest geschikte levensduur, daarbij overwegend dat een woning een mensenleeftijd mee moet gaan en dat het grootste deel der Amsterdammers reeds voor hun vijftigste jaar aan het levensgevaarlijke verkeer ten offer zijn gevallen.

Thans is voor verschillende flatgebouwen in West de genoemde termijn verstreken. Wanneer wij zo eens door de Krijn Breursstraat en over het Plein 40-45 lopen, worden wij al dadelijk getroffen door de grote drukte die in deze anders nogal stille buurt heerst. Overal is men bezig het huisraad uit de woningen te slepen, waardoor de straat geheel versperd raakt. Overal huilende kinderen, overal ook wanhopige volwassenen, die enkele tientallen jaren van inwoning tegemoet gaan.

Vanmiddag, om 15h23m56s zal het precies vijftig jaar geleden zijn dat de huizen van de Krijn Breursstraat werden voltooid. Al uren tevoren staan de voormalige bewoners met het horloge in de hand op de ondergang van hun woonstede te wachten. Om kwart over drie zien we nog een huismoeder haastig naar binnen rennen, waarschijnlijk heeft zij iets vergeten - en dan wordt de spanning onder de samengegroepte daklozen weldra ondragelijk. Er valt een vrouw ergens flauw, maar niemand let op haar.

Dan is eindelijk het moment aangebroken. De stadsarchitect van Amsterdam reciteert plechtig een passage uit "The Fall of the

House Usher". Eerst lijkt het, zoals steeds in dergelijke gevallen, dat er niets zal gebeuren. Dit nu is echter schijn. Want plotseling wordt de ademloze stilte verbroken door een geluid als van een rollende donder. Langzaam scheuren de muren van de Krijn Breursstraat. De ruiten breken en de vloeren storten ineen. Steeds sneller valt de straat in puin, tot er zich nog slechts een stofwolk boven de vlakke verheft.

In de verte naderen de verhuishagens reeds.

J.H. Daams

LEVENSLIED

de neger is zo blij, zo blij
waarom is de neger toch zo blij?
hij weet niet waarom hij
swingsingende
notenvloed komt uit een harkpiano.

zijn witzwarte lach smelt de rottigheid weg
zijn rhythmische stamp stamp de moeheid voorbij
hij weet het wat

LEVEN

is; meer wil hij niet weten.

Isabella

Yo Shida

Het licht van de eerste zonnestraal over de Cauberg
verblindt des ochtends een nauwlijks ontwaakte melkboer.
de glans van de in de verte ontploffende H-bom
verschrikt de mensheid

Fou Yong Hay

DIE DAG (fragmentje)

die dag begon de zee
 log aanrollend bij zandvoort en domburg
 meter voor meter terrein te winnen
 onaandoenlijk en waardig

de duinen verdwenen

je kon niet spreken van een watersnood
 langzamer ging het, zonnig, zonder wind haast
 de zee bouwde witte dammen op het land
 omhoog en omlaag, rustig, door polders en torens
 daarachter werd het grijs en stil.

daarboven vloog een meeuw

AN

EEN BOSJE FIGUURZAGEN ETEN (KOALA V)

Als cigarettten in de morgen
 - bakens van een nieuwe verveling -
 begeleiden de bomen het stratenplan
 tot een rood-witte barrière
 voor doorgaand verkeer hermetisch gesloten
 de wielen naar links of naar rechts moet doen gaan.
 Katola viert zijn zomerfeest:
 het stadsbestuur geeft elke man van 14 tot 40
 een pneumatische boor cadeau
 om in de uren tussen zon op en zon neer
 een massagraf te delven door de doden
 die de winter aan de ontluistering heeft prijsgegeven.
 Dronken snuitkevers, die de Bon Voyage bevolken,
 achteloos weggeworpen lucifers van mensen,
 die een girokantoor zouden willen bouwen
 als anderen hen niet voor geweest waren
 dit zijn de beelden, die zweven in een kamer,
 die zijn wandversiering verloren heeft.
 De hand van de Kapitein van Katola
 krast de laatste potloodstrepen op het
 grauwgele behang, zonder zin, zonder enige zin.

Ibrahim Fabel

GA NIET GEWILLIG IN DIE GOEDE NACHT

Dylan Thomas

Ga niet gewillig in die goede nacht
Het oude hart zij licht van razernij
Het licht gaat dood, maar vecht uit alle macht

De wijze, die het donker beter acht
Omdat geen licht ontsprong uit wat hij zei
Gaet niet gewillig in die goede nacht

De man die naar het goede heeft getracht
Hunkert naar vreugde en vervloekt zijn pij
Het licht gaat dood, hij vecht uit alle macht

De man die naar de zon greep en niet dacht
Voor het te laat was, aan zijn averij
Gaet niet gewillig in die goede nacht

De man die, doodmoe, niets meer heeft verwacht
Ziet blinde ogen stralend zijn en blij
Het licht gaat dood, hij vecht uit alle macht

En jij, mijn vader, die je einde wacht
Zegen, vervloek, en laat je tranen vrij
Ga niet gewillig in die goede nacht
Het licht gaat dood, maar vecht uit alle macht.

vert.: AN

©

KOEPEL AAN DE VECHT

De boom staat op het schilderij
met zijn knoest en zijn hars
het gras ligt op het schilderij
als een hobbelig lichtgroen vlak
het water lijkt afkoelend gras
stremmend, de lucht spiegelen

De windvaan wijst schuin naar boven
naar de hier niet zichtbare vogels
die over de rand zijn gevlogen.

golem

HET TROTSE KAAS EN BROOD 1953 - 1956

Dit jaar is het drie jaar geleden, dat de oprichters van ons blad hun eerstgeborene vastnagelden in een geheel nieuw dossier, dat ze Kaas en Brood noemden. Met hetzelfde gebaar, waarmee een jonge vader zijn verse trouwboekje aan de ambtenaar van de burgerlijke stand overhandigt.

Dit eerste triennium schreeuwt om een gulzige herdenking. De redactie heeft daarom besloten al haar abonneés - ook al omdat zij immers abonneés tegen wil en dank zijn (!) - uit te nodigen, teneinde op de dag van de oprichting - 13 april - deel te nemen aan het indrukwekkende programma van de feestelijkheden, dat hieronder volgt.

- 12.00 - 12.30 Triennium-rede, uit te spreken door de illustere Heer Th.C. v.d.Vrie, Grootkruis van de Nijlpaardorde, die daarna de abonneés zal begeleiden bij een bezoek aan de diergaarde.
- 14.00 Kaas en Brood uitdeling aan de hongerende bewoners van de Bernard Zweerskade.
- 15.30 - 16.30 Informele receptie voor oud-redacteuren, abonneés, oud-abonneés, adverteerders, directeuren van stencilinrichtingen etc.
- 17.00 Openbare vergadering van de redactie.
- 19.00 - 20.00 Gelegenheid tot lansbreken.
- 20.30 - 24.00 Gezamenlijk beoefenen van het spel: "Kaas en Brood wordt hoe langer hoe dikker".
- 24.00 Sluiting van het officiële gedeelte door de beschermheilige van de redactie, de Heer R. van Zeyst.

En nu maar, zoals wij, aan niets anders meer denken dan aan ons triennium. Vergeet het dus vooral niet: 13 april, want voordat je het bemerkt is het 14 april. En dat zou jammer zijn. Ook voor ons.

Redactie

Dit steel ik van de verzen van eduard:
 "in een bruin gebouw met wat bruine deuren
 "een man met een pet
 "een man die komt zeuren."
 Weinig daden zijn kwader dan gestolen verzen
 te dompelen in de oploskoffie eigen werk:
 een hand, die de toorn van de magistraat moet dragen
 drijft, terwijl de rest van het lichaam nog leeft
 zieltogend met zijn last naar het schavot.

Ik denk niet, dat wij van eenvoudig maaksel zijn:
 de bekwaamste chirurgen behoeden ons niet voor de pijn
 de bekwaamste juristen niet voor de straf
 haat kan de liefde niet keren.

Zo staat voor haar lezers de redactie van deze
 gestencilde grap met een ingezonden mededeling:
 "wie alzozeer de olofspoort bedrogen heeft
 dat hij smalen durft op de juris praecepta,
 die neon-omlijnd in het vuur moeten staan;
 die een half milliard mensen durft beledigen;
 die de foto van de beschermheilige op zijn lampekap plakt,
 die man is een zetel, waard op de redactie burelen."

BLS

Verantwoording

U bent genaderd tot het einde van de redactionele inhoud van het lustrumnummer. Wij vragen nog Uw speciale aandacht voor onze adverteerders; want zij hebben deze imposante vertoning - dit grootscheepse spel met woorden - mogelijk gemaakt. Misschien bent U niet tevreden en had U van deze K & B iets anders verwacht. Vergeef ons dan wanneer wij U onder de klonters rangschikken. Onsterfelijke dank aan allen, die hun medewerking verleend hebben. En een extra erepalm voor Henny, Rutger, Jaap en Willy. En U lezer! Wel bekome U ons Kaas en Brood.

Redactie

